

— Азъ ще ида въ гората на ловъ. Ти да сготвишъ обѣдъ, да туришъ отрова въ него, да повикашъ брата ми Никола, да го нагостишъ и отровишъ, та всичкиятъ бащинъ имотъ на насъ да остане. Ако това не сторишъ, ще ти отрѣжа рѣцѣтъ до раменѣтъ, нозѣтъ до колѣнѣтъ и ще ти извадя чернитъ очи...

Заминалъ Петъръ въ гората. Жена му Ангелина сготвила обѣдъ, ала не турила въ него отрова. Повикала девера си Никола на обѣдъ и му казала:

— Ела братко, ела за послѣденъ пѣтъ да обѣдваме заедно. Братъ ти ми заповѣда да турна отрова и те отрова, а менѣ сърце ми не даде това да сторя. Ала довечера той млада ще ме погуби...

А Никола ѝ казалъ:

— Благодаря ти, вѣрна снахо, но ти нѣма да загинешъ. Азъ ще избѣгамъ далечъ въ чужда земя, та нека всичкиятъ имотъ на брата ми да остане...

А снаха му рекла:

— Не, братко, не! Въ чужда земя е мжка голѣма. Всичко е чуждо тамо... Ами хайде ние да изпитае братъ ти. Ти ще се прѣсторишъ на умрѣлъ. Азъ ще те покрия съ платно, ще ти запалѣ свѣщи и ще плача надъ тебе. И когато братъ ти дойде и види всичко това, ако той се нажали и започне да се разкайва и вайка, — ти тогазъ стани и го притърни... А ако ли се зарадва и засмѣе, бѣгай далече въ чужда чужбина...

Огишълъ Петъръ на ловъ. Скиталъ цѣль день и не можалъ нищо да улови. Привечеръ съгледалъ високо въ небето едно черно орленце. Пусналъ той единия соколъ. Литналъ соколътъ, достигналъ орлето и се сбили двамата. Били се, били, ала нито орлето пада, нито соколътъ напвива.

Спусналъ се соколътъ при Петра и му се примолилъ:

— Господарю, мили господарю, пусни и братъ ми, да ми помогне и надвиемъ и уловимъ това черно орле!

Пусналъ Петъръ и другия соколъ и щомъ достигнали двамата орлето, веднага го хванали и прѣдъ краката на Петра свалили.